

Blízký Dachstein

OKOLÍ

Mezi rakouskými turisty je ještě populárnější než samotný Dachstein hřeben Gosaukamm, který z něho vybíhá na západ. Nejsou v něm totiž ledovce, stezky jsou v něm schůdnější a lépe vyznačené. Také chat je více. Pro české turisty je to zatím území málo probádané.

Věvodí mu dvouvrcholová majestátní špička Biskupská mitra (Bischofsmütze), dříve Čertovy rohy. Je dostupná jen horolezcům, ale přes všechna sedla a po úbočích v okolí chodí skupiny klasických turistů od chaty k chatě.

VYBAVENÍ

Batoh 40 l, pevné pohorky, teplé oblečení, funkční prádlo, ledovcové brýle, krém na opalování faktor 20 a více, pití 1,5 l/osoba, turistický cepín, mačky, přilba, sedací a hrudní úvazek, prusíky nebo šplhadla, ferratový set, 2 smyčky, 2 karabiny, horolezecké lano pro družstvo, mapa a slovní popis výstupu, busola či GPS.

MAPA: © KARTOGRAFIE PRAHA

JAK SE TAM DOSTAT

Po trase Praha – České Budějovice – Dolní Dvořiště – Salzburg – Dachstein je to 500 km, které se dají pohodlně zvládnout za 7 hodin. Osobní auta jezdí z jihu od Ramsau po horské silnici s mýtným na parkoviště pod lanovkou nebo ze severu ke Gosauským jezerům. Autobusové zájezdy využívají spíše neplacených parkovišť u Gosauských jezer.

FOTO: JAN HÁJEK

Nejbližší ledovec pokrývá vápencovou třitisícovku Dachstein na pomezí Solnohradska a Štýrska. Za pěkných dní bývá jeho lesk vidět až ze Šumavy. Hoře chybí do tří tisíc metrů celé tři metry, ale ty dohání vysoký železný kříž na vrcholu. O zpřístupnění Dachsteinu pro turisty se zasloužil rakouský profesor Friedrich Simony, který inicioval zajištění výstupové trasy v šedesátých letech 19. století. Jeho následovníci po něm vystrojili lany a železnými kramlemi nedaleké štíty Grossglockner (1869), Zugspitze (1873 – 1884) a Watzmann (kolem 1900). Proslulá Marmolada v Dolomitech přišla na řadu až v roce 1903.

Ledovec ztracených dvojic

Dnes na vrchol vede od Adámkovy chaty plně zajištěná ferrata. První den dojdeme strmými suťovými chodníky od Gosauských jezer k chatě.

Z cesty jsou překrásné rozhledy do hlubokého údolí, kde se modrají tři jezera uprostřed bílých vápencových štítů. Člověk si jich ale moc neužije, protože cesta má více než tisíc metrů převýšení. Jako byste patnáctkrát vyšli na pražský Petřín, třikrát na Sněžku nebo jednou na Lomnický štít.

Druhý den ráno nasadíme u chaty horolezecká železa, vezmeme do ruky cepín a svážeme se s ostatním členy výpravy lanem. Stoupáme totiž nebezpečným Gosauským ledovcem, ve kterém jsou místy vidět ukryté pod slabou vrstvou sněhu hluboké trhliny. Podle experta na bezpečnost německého horolezeckého svazu Pita Schuberta je tento ledovec pasť na starší páry. V posledních dvaceti letech jich tu několik zmizelo – beze stopy.

V sedle Untere Windluke můžeme mačky a cepín schovat do batohu a stoupáme po skalním hřebenu podél ocelových

lan a po železných kolících zaražených do skály. Po cestě můžeme obdivovat rozhledy přes údolí směrem k nejvyšším rakouským horám Taurám. Často odtamtud přicházejí nečekané bouřky. Pak nezbývá než doufat, že blesky se vybijí pod námi do kolmé jižní stěny. Pokud udeří do hřebene, tvoří ocelová lana ideální hromosvod.

Polední nával

Druhá cesta na Dachstein je svojí obtížností na pomezí mezi turistikou a horolezectvím. Jde se od Simonyho chaty v přibližně stejné výšce jako je Adámkova chata, ale ke skále se stoupá po Halštatském ledovci. Vypadá hladce a bez trhlin, ale opak je pravdou. Trhliny jsou jen dobře zamaskované. Přijdeme po něm k rokli v severozápadní stěně. Po pravé straně rokly je jasně vidět vyšlapaná stezka, na které si občas musíme pomoci rukama, protože je potřeba šplhat po kolmých skalách. Tudy